

Marek sedel v pracovni za písacím stolom a po chvíli otvoril mamin notebook. Napadlo ho, že ak má počítač zaheslovaný, nemusí sa tak jednoducho do neho dostať. Na stole, pri jej fotografii s čiernou páskou, bola kytička levandúl. Vdychoval tú ťažkú vôňu, až ho tá silná aróma zadúšala. Nikdy to tak necítil, až teraz, keď sa pozeral na displej maminho počítača. Mal intenzívny pocit, akoby niečo kradol. No vzápätí si spomenul na starkú, ktorá mu to dovolila. Vôbec, celý ten podvečer sa mu zdal akýsi pochmúrny. Akoby chcel odrazu vykročiť po neznámej ceste, ktorá ho môže zaviesť oveľa ďalej, než by sa odvážil pomyslieť. Prišlo mu na rozum, že len zriedkakedy človek spozná ten úsek cesty, v ktorom sa od neho samotného odpúta akoby jedna časť „jeho ja“. A on to, v šere toho zvláštneho podvečera, cítil. Trochu sa prebral a zapol počítač. Ten si neomylné pýtal heslo. Marek premýšľal, aké heslo mohla mať jeho mama. Spomenul si, že keď bol maličký volala ho Mareček. Rozhodol sa, a intuitívne vyfukal text - marecek. Tip bol presný.

Počítač okamžite pokračoval v činnosti. Na ploche notebooku sa objavila jeho fotografia spolu s rodičmi. Na tvárach všetkých troch sa rozlieval úsmev. Postupne prezeral jednotlivé ikony. Odkazovali väčšinou na trestno-právne procesy. Nakoniec ťukol na ikonu s nadpisom „Fotografie“. Jeho mama mala v záložke veľmi veľa rôznych fotiek, ale ani na jednej sa nevyskytol muž z obrázku, vloženého do jeho obľúbenej knihy z detstva. Otvoril mailovú schránku a hľadal nejaké správy od Milady. Naposledy písala mame pred piatimi rokmi a text poslednej správy znel: „Milá Martuška! Neodpovedala si mi na niekoľko posledných mailov. Nevie, čo sa deje. Máš nejaký problém, alebo niekto z tvojej blízkych? Prosím ťa, v mene nášho dlhoročného priateľstva, ozvi sa. S láskou Milada.“

Marek mal pocit, že sa niekde v sebe stráca. Pozrel sa na maminu fotografiu a cítil v jej očiach lásku. Usmial sa na ňu. Mal chuť povedať jej, ako veľmi mu chýba. V hlave mu vírili myšlienky a pocit, že človek akosi nemôže zastaviť svoj život. Všetko plynie, mení sa a nikto nezastaví okamih, v ktorom sa dá človeku žiť, a v ktorom on sám nepožaduje viac, než je v jeho silách. Následne klikol na „Nový mail“ a rozhodol sa napísať Milade o smrti svojich rodičov a o tom, že by sa chcel s ňou osobne stretnúť.

Dvere na pracovni boli otvorené. Starká práve dočítala knihu Záblesk svetla. Položila ju spolu s okuliarmi na stolík, prižmúrila oči a počúvala ako Marek ťuká do klávesnice a kliká myškou. Predstavila si ho, ako sústredene

pozerá na monitor. Vo vile vládlo neobyčajné ticho. Úplne sa zotmelo a šero vystriedala večerná tma. Po chvíli Marek zažal svetlo a podišiel k nej:

- Našiel som Miladin mail a napísal som jej o smrti rodičov, - prihovoril sa starkej. O tom, že ju požiadal o osobné stretnutie sa však nezmienil.

- Dobre anjelik. Ja som dočítala knihu a môžem ju posunúť Veronike a tebe.

- Čo povieš na ňu?

- Páčila sa mi. Podrobnejšie sa o nej porozprávame, keď si ju aj vy prečítate.

- V poriadku. Idem pripraviť večeru. Za chvíľku by mala prísť aj Veronika.

Marek myslel na Miladu a na to, čo jej vlastne povie, keď pristúpi na ich stretnutie. Zahľadel sa do stropu a snažil sa tak zahnať všetky myšlienky a pocity. Nesmie predsa dovoliť, aby si starká s Veronikou niečo všimli. Pozrel cez okno a zbadal ako na oblohe pláva mesiac. Pri pohľade naň si znovu spomenul na moment, keď sa s Veronikou po prvýkrát milovali. V tú chvíľu cítil ako ho zaplavuje neha a od vzrušenia mu stúpa tlak. Videl pred sebou Veronikinu tvár, jej krásny úsmev, vôňu, pri ktorej sa mu podlamujú kolená. Trochu zmätenými pohybmi sa snažil narýchlo dokončiť večeru. O chvíľu prišla Veronika, pozdravila doktorku, pristúpila k Markovi a nežne sa pobozkali. Vdýchla vôňu pečeného kuraťa s bylinkami a zahlásila:

- Vonia to tu božsky.

- Dal som trochu viac bylínok.
- Idem si umyť ruky a hneď som tu. Som hladná ako vlk.
Marek vybral zo skrinky tanieru a príbory.
- Dnes by som zjedla aj podošvy, ako hovorí moja slovenská babička. A má pravdu, keď je človek veľmi hladný, zje určite hocičo. A hlavne, nech je toho veľa.

Keď Marek položil pečené kura na stôl, s úsmevom podotkol:

- Bude to stačiť?
- Myslím, že áno.

Veronike sa zbíhali slinky, pokiaľ Marek porcoval mäso a dával na tanieru. Položil na stôl zemiakovú kašu, čerstvý jablkový kompót so škoricou a zaželel všetkým dobrú chuť. O chvíľu sa Marek so starkou už iba usmievali nad Veronikiným apetítom. Keď dojedla, ospravedlnila sa:

- Prepáčte mi dnes moju pažravosť.
- To je v poriadku, len neviem Veronika, či si to s tým množstvom, ale hlavne hltavosťou, neprehnala, aby tá nakoniec nebolel žalúdok, - poznamenala doktorka.
- Máte pravdu, už teraz mi je ťažko.
- Pripravím teda mäťový čajík s citrónom a hlavne si potrebuješ odpočinúť, - starostlivo povedal Marek.
- Dočítala som knihu, môžeš si pohodlne sadnúť do kresla a čítať, - odporučila doktorka Veronike, - my s Markom umyjeme riad.
- Tak ten umyjem ja, ty, drahá starká, mi budeš robiť iba spoločnosť a popíjať pri mne čaj.

- Čo už s tebou.

- Nič, ľúbiť ma.

Po chvíli počuli ako Veronika uteká na WC.

- Asi jej to množstvo jedla naozaj uškodilo, - poznamenal Marek.

- Uvidíme. Je to jedna z alternatív.

- Na čo narážaš?

- Zatiaľ na nič.

- Domnievaš sa, že je toho príčinou aj únava a stres z práce?

- Jedno s druhým, prípadne... s tretím.

- Myslíš na to, na čo ja?

- Aj to je možné. To však uvidíme neskôr. Teraz to naozaj môže byť zapríčinené len obyčajným prejedaním.

Veronika prišla do kuchyne celá zelená a povedala:

- Komu není šůry dáno, v apatyce nekoupí. Takto sa prejesť, pochopíte to?

Marek so starkou takmer naraz povedali:

- To sa stáva, len pokoj.

Vtom už Veronika znovu trielila na toaletu. Zvracanie ju naozaj veľmi zmordovalo. Marek položil na stôl minerálku a nalial jej do pohára. Upila si a povedala:

- Veď už nemám čo vyvrátiť. Cítim sa, akoby ma prešiel parný valec.

- Choď s ňou do izby, nech si lahne. Podlož jej vyššie pod hlavu a nech po dúškoch popíja minerálku.

- To bude najlepšie, pod Veronika.

- Len sa idem osprchovať a očistiť si zuby.

- Nemám ísť s tebou?

- Budem rada, som slabá ako mucha.

Bolo jedenásť hodín, keď sa Veronike uľavilo. Ležali v polosedie. Marek ju držal za ruku. Na spánok ani nepomysleli. Obaja sa ponárali do myšlienok, keď sa zrazu Veronika opýtala:

- Už dlhšiu dobu si všímam, že sa s tebou niečo deje. Občas si akýsi vykoľajený.

- Nie, nie som, - urputne popieral.

- Prosím, zdôver sa mi. To bremeno, ktoré ťa ťaží, bude o polovicu ľahšie.

Pritúlil si ju k sebe a poprosil ju o trpezlivosť.

- Srdiečko, viem, že tvojmu manažérskeho oku nič neunikne, ale prosím ťa, vydrž. Všetko ti porozprávam, keď príde čas. No môžem ti čestne povedať, že sa to netýka ani teba ani starkej.

- To mi je jasné. Tú zmenu pozorujem od toho večera, keď som objavila fotografiu tvojej mamy s tým neznámym mužom. Alebo sa mýlim?

- Nie, nemýliš sa. Musím vylúštiť to, čo ma trápi, a po tebe chcem, aby si starká nič nevšimla. Pomôžeš mi?

- Určite áno.

- Ďakujem. Je už pol jednej, mali by sme sa pokúsiť zaspáť.

Nasledujúce dni Veronika takmer nič nejedla a dostavili sa aj ranné nevoľnosti. Všetci traja si uvedomili od čoho môžu byť. Marek doniesol z lekárne tehotenský test a podal ho Veronike.

- Vieš, že som dnes v práci celý čas myslela na toto? Akoby si čítal moje myšlienky. Už aj idem na WC, ktoré je v posledných dňoch miestom mojej častej návštevy.

Obaja sa pozerali na seba a Marek povedal:

- Dúfam, že sliznica maternice začala produkovať hormón hCG a objavia sa dve čiarky na tehotenskom teste. Vieš, že množstvo hormónu na začiatku tehotenstva veľmi rýchlo a prudko narastá? Jeho výskyt v krvi sa v počiatku tehotenstva zdvojnásobuje každé 2-3 hodiny. Hodnoty sa zvyšujú počas celého trimestra.

- Vďaka za odbornú prednášku, ale mňa by zaujímalo, čo by ťa viac potešilo, jedna či dve čiarky?

Marek vstal, objal ju a povedal:

- Čo asi, moja drahá, určite dve čiarky. A ver mi, bol by som tým najšťastnejším mužom na svete.

- A ak sa objaví len jedna čiarka, tak nebudeš najšťastnejším mužom na svete?

- To by si nebola ty, keby si ma nechytala za slovíčka.

- Už bežím a potom budeme hypnotizovať tehotenský test spolu. Súhlasíš?

- Tak bež. A ver mi, ja som za každých okolností s tebou najšťastnejším mužom.

Dívali sa spolu na tehotenský test a keď sa objavili dve čiarky, Marek vyskočil zo stoličky ako futbalový fanúšik a vykrikol:

- Yes.

Potom vzal do náručia Veroniku a povedal:

- Vďaka Ti, Pane Bože.

Starká keď počula Markov výkrik, vedela, že tehotenský test potvrdil, to čo predpokladali. Veronika je teda tehotná. Pristúpila k nim a poblahoželala im.

- Drahé moje deti. Teším sa s vami a ďakujem Bohu za tak vzácnu chvíľu, ktorej sa mi dal dožiť. Prajem vám všetko šťastie sveta.

Obaja sa usmievali a oči im žiarili ako diamanty.

Na druhý deň išiel Marek cez obedňajšiu prestávku do klenotníctva a kúpil snubný prsteň. Večer, v prítomnosti starkej, si klakol a požiadal Veroniku o ruku. Keď z jej úst zaznelo očakávané slovo „áno“, Marek mal pocit, že sa vznáša a žiadna gravitácia neexistuje. Jeho očarujúci úsmev sa preniesol na obidve prekvapené ženy. Ani jedna z nich nečakala, že hneď na druhý deň, ako sa dozvedel, že je Veronika tehotná, kúpi snubný prsteň. V každom prípade to bolo krásne gesto.

- Mám pocit, drahé deti, že naozaj predbehnete so svadbou Janka s Hankou. Môžete sa vziať na fašiangy. Volakedy sa v tom období robila väčšina svadiieb.

- Za mňa aj zajtra, - zahlásil Marek.

- Len nie tak zhurta. Asi by sa patrilo stretnúť sa s Veronikinými rodičmi.

- Netráp sa, starká, to doriešime.

Obrátil sa k snúbenici a povedal:

- Srdiečko, mohla by si dohodnúť návštevu u vás už tento víkend?

- To by nemal byť problém. Zoberieme so sebou aj vás, pani doktorka, a tiež aj moju babičku. Čo na to poviete?

- To je skvelý nápad, čo povieš, starká? - objal ju a pokračoval - ani neviem, či také obrovské šťastie unesiem. Som zasnúbený s dievčaťom, ktoré nadovšetko milujem a ešte k tomu čakáme bábätko.

Starká si vzdychla:

- Len škoda, že sa tejto chvíľe nedožili tvoji rodičia. Martuška mi veľakrát hovorila, že keď raz bude starkou, chcela by byť presne taká ako som ja.

- Aj mne je to veľmi ľúto, ale vďaka Bohu, že mám aspoň teba.

- Teraz idem, moje drahé deti, do svojej izby a vy si vychutnajte tento krásny okamih vášho zasnúbenia.

Marek sa cítil ako v siedmom nebi. Bol veľmi šťastný, zamilovaný a naplnený toľkým citom, že by ho mohol rozdávať. Do postele si líhal k Veronike s vyznaním „Lúbim ťa“. Bozkával ju a jeho hlboké bozky mu ona vracala rovnakou intenzitou. Hladil jej bruško a tlkot ich srdc sa o chvíľu zosynchronizoval v krásnom, nežnom milovaní.